

kan ikke andet end udtale, at det vil være ønskeligt, at denne Lov hurtigst muligt maa blive vedtaget, idet der er adskillige Mennesker, der har deres Andragender liggende, og vi ikke kan gøre noget ved dem, før denne Lov er vedtaget.

Hermed sluttede Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til anden Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Munk-Poulsen: Jeg foreslaar, at Sagen henvises til Behandling i et Udvalg paa 15 Medlemmer.

Uden Forhandling eller Afstemning vedtoges dette Forslag.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Fortsættelse af første Behandling af Forslag til Finanslov for Finansaaret fra 1. April 1915 til 31. Marts 1916.

Forhandlingen genoptoges.

Fraenkel: Jeg ønsker at udtale mig om de økonomiske Forhold, som vi staar i for Øjeblikket. De har været paa Tale her i Tinget adskillige Gange, ogsaa under den interessante Diskussion, vi hørte i Gaar, og i Slutningen af forrige Samling var der et Tidspunkt, hvor det forekom mig, at Tinget ligesom samlede sig i en bestemt Stemning, som udgik fra det efter min Mening rette Udgangspunkt med Hensyn til Betragtningen af disse Forhold. Det var under Debatten om det ekstraordinære Tilskud til Hjælpekasserne i Anledning af den Arbejdsløshed, der er forvoldt ved de nuværende Tilstande i Europa. Dér nærmede man sig den Synsmaade, som efter min Mening er den rette, nemlig at det gjaldt om at sørge for, at Arbejdet her i Landet gik sin vante Gang, hvis det var muligt, og blev forceret paa de Punkter, hvor det var muligt at forcere det. Og man kom til den rigtige Slutning, at jo mere dette skete, desto mindre vilde der være Brug for Støtte i Anledning af Arbejdsløshed og anden Nødtilstand under de ekstraordinære Forhold. Sagen gik sin Gang, kom i Udvalg, og dér forstærkedes denne Opfattelse af

Situationen. Jeg kan sige, at det er det første Udvalg, jeg har siddet i her i Tinget, hvor jeg egentlig har haft Glæde af Arbejdet, og det var, fordi de partipolitiske Standpunkter traadte mere og mere tilbage for et sagligt Syn paa Tingene. Dette fandt sit Udtryk i Udvalgsbetænkningen i det meget bestemt udtalte Krav, at det er Arbejdet, som det gælder om; hvis vi kan faa det i Gang, hvis vi kan holde det vedlige, kommer vi nok ud af at give Støtte i Anledning af de Nødtilstande, der maa ske alligevel vil findes. Det blev yderligere markeret i endnu stærkere Udtryk, om det var muligt, ved Udvalgets Ordførers Udtalelser her i Salen, og Stemningen gav sig til Kende som i et fast Fodslag. Man ventede egentlig blot paa, at nogen skulde lede det mod et bestemt Maal. Saa gik Sagen op i Landstinget, og dér gik Stemningen i det hele i samme Retning som herne. Der løftede sig dog dér en Røst, der ligesom tog Afstand fra denne Stemning, i det mindste saa vidt jeg kunde se det af de Avisreferater, der kom mig for Øje. Det var det ærede 7de kongevalgte Medlem, Konferensraad Falbe Hansens Stemme, som jeg altid lytter til med stor Respekt og Opmærksomhed. Det er en Mand, jeg sætter meget højt, ogsaa som Økonom. Han er en af de faa Økonomer her i Landet, der har formaaet at stryge den abstrakte Skole af sig og at se praktisk paa Tingene. Da det, som sagt, var en Røst, jeg havde stor Respekt for, ilede jeg med at læse hans Tale i Rigsdagstidenden og blev for saa vidt beroliget, som jeg saa, at han principielt stod paa samme Standpunkt som vi andre. Naar der kom noget frem i hans Tale, som kunde give Indtryk af en Tagen Afstand, laa det i, at han advarede imod at gaa for haardt frem mod Statskassen og stille saa store Krav til den, at man risikerede at sprænge den.

Hvad Regeringens Standpunkt i denne Sag angaar, maa jeg sige, at det for Indenrigsministerens Vedkommende var nær ved, at han lod sig rive med af Stemningen her i Tinget. Jeg havde det Indtryk, at naar han ikke gjorde det, var det mest, fordi han ikke rigtig vidste, hvad han skulde gøre med denne Stemning. Naar den højtærede Minister her kom ind paa at tale om Sagen, var han enig med os andre, men naar han skulde nævne noget, som kunde gøres, talte han egentlig kun om Christiansborg Slot. Jeg tillægger i